

Преди да почне контъръ-атаката, обаче, къмъ 4·15 часа войниците отъ 1/46-а дружина заявили, че не желаятъ да стоятъ на открита позиция, и почватъ да напущатъ мѣстата си и отиватъ назадъ, като оголиха лѣвия подучастъкъ на позицията. Капитанъ Танчевъ заповѣдалъ на 13/33-а рота, която бѣ въ поддръжка, да заеме опразнената позиция, но и тя отказала да настѣпи.

По дадения сигналъ за атаката ротитѣ отъ дѣсния подучастъкъ настѣпиха, но, посрещнати отъ врага съ адски пушеченъ, картеченъ и бомбовъ огънь, следъ като дадоха много и скѣпи жертви, се върнаха назадъ въ окопитѣ на втората отбранителна линия. Следъ този несполучливъ опитъ духътъ на войнитѣ биде съвършено съкрушенъ. Всички опити на началнитѣ имъ да ги дигнатъ напредъ бѣха напраздни. Малкото число войници, които на зова на своитѣ началници излѣзоха изъ окопитѣ и настѣпиха напредъ, бѣха покосени отъ огъня на противника. Това още повече понижи духа на защитнитѣ. Командиритѣ на 4-а и 10-а роти молятъ да бждатъ смѣнени съ по-запазени части, тъй като ротитѣ имъ сж извънредно пострадали и едва се държатъ на мѣстото си. Командирътъ на 10-а рота останалъ съ 4—5 бойци, другитѣ избити и ранени. Окопитѣ пълни съ трупове. Командирътъ на 4-а рота е останалъ съ 40—50 човѣка, на които духътъ е съвършено отпадналъ, голѣмо пространство отъ окопитѣ не заето, защото нѣмало хора. Полкътъ нѣмаше запазени роти, всички бѣха дали своята данъ.

Въ лѣвия подучастъкъ атаката почна съ 13/33-а, 13/11-а, 16/11-а роти (последнитѣ две роти въ съставъ около 30 бойци) и около 20 човѣка отъ 2/46-а рота. Противникътъ откри силенъ артилерийски, картеченъ, миненъ, бомбовъ и пушеченъ огънь, който и безъ това разколебанитѣ и орѣдѣли роти не можаха да понесатъ и отстѣпиха къмъ скалиститѣ чуки на северния край на в. Каймакчаланъ, гдето се събраха и организираха. Полковникъ Христовъ заповѣда ротитѣ да се задържатъ на скалитѣ и втората линия окопи и, ако противникътъ настѣпи, да го срещнатъ съ огънь и да го атакуватъ на ножъ. Втората линия окопи, напущани отъ 1/46-а дружина, не се зае отъ врага. Набързо ротитѣ се организираха и заеха скалитѣ на самия в. Борисъ, а 13/33-а рота се прибра при дружината си.

Капитанъ Танчевъ получи заповѣдъ отъ командира на 11-и полкъ и отъ командира на бригадата да заеме на всѣка цена и задържи съ дружината си втората линия окопи, обаче той не можа да я заеме и 1/46-а дружина се изпрати на к. 1881 да охранява лѣвия флангъ на бригадата, а 3/11-а рота, която се намираще тамъ, следъ смѣна се присъедини къмъ дружината си.

2/11-а дружина, която трѣбваше да настѣпи по източния склонъ на в. Борисъ, влѣво отъ 1/46-а дружина, къмъ 5·15 часа се приближи къмъ пункта на атаката, като имаше въ първа линия 7-а и 8-а роти; а 5-а въ поддръжка. Въ 5·30 часа, когато се даде сигналътъ за атаката, дружината настѣпи, но, поради съвсемъ откритата и безъ подстѣпи мѣстность, силния неприятелски огънь и отказа на 1/46-а дружина да настѣпи, тя бѣ принудена да спре настѣплението си и да се оттегли на старото си мѣсто